

[Niels Anker Kofoed]

ker, jeg vil ikke have den ulykke, så havde vi ingen problemer med lovgivning i det hele taget. Jeg synes, det var en fantastisk tale at høre fra SF's ordfører, men dem har vi hørt så mange af, så det generer mig såmænd ikke så kraftigt.

Grundlaget for denne lovgivning er den konvention, der blev lavet i 1960, på et tidspunkt, hvor man endnu mente, at kernekraft var en velsignelse for menneskeheden, bl.a. med deltagelse af en af vores verdensberømte professorer, Niels Bohr, som også så kernekraften som en velsignelse for menneskeheden. Dermed kunne man få velfærdet til at vokse, og man fik billig energi; man kunne udnytte denne gave til fredelige formål.

På den baggrund lavede man så konventionen, fordi man selvfølgelig godt vidste, at der kan ske uheld eller ulykker, som ikke er tilsigtede. Derfor synes jeg, at den konvention, man lavede i 1960, var klog og fornuftig.

Jeg synes også, at de ændringer, der nu er kommet i forbindelse med den konvention, man nu forbereder, er fornuftige. Det er en meget klog fordeling, den tredeling, man har lavet, fordi man realistisk har indset, at det kan være meget godt at pålægge ham, der er ejer, at betale det hele, men hvis det ikke kan lade sig gøre, er det urealistisk at pålægge noget ansvar og nogen økonomisk erstatning. Derfor synes jeg også, at det er udmærket, at man til sidst siger, at når så alt dette er udtømt, er der solidaritet staterne imellem, således at de stater, der har underskrevet konventionen, i fællesskab betaler erstatningerne.

I modsætning til fru Margrete Auken mener jeg, at det er rigtigt, at man har solidaritet mellem landene, når der er de risici og kan ske ulykker, som vi har oplevet det med Tjernobyl. Det er jo åbenbart noget, der er så grænseoverskridende, at man ikke kan se, hvor ulykken er, hvilket land der bliver truffet af en eventuel ulykke. Derfor mener jeg, at det er rigtigt, at man også er solidarisk med de lande, der tilsyneladende ligger langt herfra.

Jeg deler den opfattelse, som er kommet til udtryk, at det er sørgeligt, at Østeuropa ikke er med. Min bopæl ligger betydeligt tættere på risikoen end københavnernes, som altid råber op og skriger om Barsebäck, som vel er det sikreste kernekraftværk i verden; men os, der bor på Bornholm, tænker man aldrig på. Vi bor tæt ved kernekraftværkerne i Østeuropa, som vi jo

erfaringsmæssigt ved ikke har tilnærmelsesvis de sikkerhedsforanstaltninger, som man har på Barsebäck. Derfor kunne jeg håbe på, at de internationale forhandlinger kunne ende sådan, at man også fik Østeuropa med i de konventioner vedrørende erstatninger, hvis ulykken skulle ske.

Men i øvrigt viser erfaringen jo, at der egentlig sker fantastisk få uheld på kernekraftværkerne i forhold til, hvad vi opdager af uheld i traditionel energiproduktion.

Jeg vil tilsige en velvillig og meget positiv udvalgsbehandling af dette lovforslag i erkendelse af, at det ikke er meget, vi kan ændre i de konventionsaftaler, der er indgået.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Då fru Kirsten Lee ikke kan være til stede, skal jeg på den radikale folketingsgruppes vegne give tilslutning til lovforslaget.

Der er faldet nogle bemærkninger om, at man ikke bliver meget klog af at læse lovforslaget, og det skal jeg såmænd give vedkommende ordfører ret i. Til gengæld vil jeg gerne takke ministeren for de udførlige bemærkninger, der følger med lovforslaget. Jeg synes, at disse bemærkninger er særdeles oplysende, og specielt har det megen interesse for os at læse fremstillingen af forholdene her i Norden.

Der er grund til her at nævne, at de nordiske lande på atomskadeområdet jo har gennemført særlige regler. På det internationale område er der tale om 3 trin, mens der i Norden fra Sveriges side er gennemført et 4. trin, sådan at det samlede erstatningsbeløb nu går op i 3 mia. SEK. Det har jo i særlig grad interesse for Danmark og specielt da for Østdanmark – i betragtning af, hvad der kan ske ved et uheld på det svenske atomkraftværk i Barsebäck.

Jeg tror, det er særdeles nyttigt, at Danmark nu i 1988 gennemfører forhøjelsen i de internationale regler om erstatning. Sverige gjorde det jo allerede i 1983 og Norge i 1985. Ganske vist kan det lyde som et højt beløb, man nu er oppe på her i Norden, når der er tale om milliarder i svenske kroner, men i betragtning af, hvad det er for en del af Danmark, der kan rammes af en ulykke, så er beløbet på nogle få mia. kr. jo ikke meget til at reparere de eventuelle skader ved en ulykke som i Tjernobyl.

Jeg synes, vi må stå bedre rustet ved at tage forhandlinger op med Sverige, når vi nu også